

Blix sám sebe vždy pokládal za otužilého. V mládí se jednu dobu každé ráno koupal v moři bez ohledu na roční období. Tehdy bydlel na poloostrově Bygdøy na předměstí Osla a do zátoky Huk nebo Paradisbukta to neměl daleko. Občas se k němu připojil i jeho současný šéf Gard Fosse. S výskotem a bušícím srdcem se vrhli do vody, aby z ní přibližně za šest vteřin vyběhli zpátky na břeh, zabalili se do suchého ručníku, oblékli si teplé oblečení a zahřáli se kávou z termosky.

Kvůli policejním zátarasům a chaosu, který ochromil hlavní město, nebylo snadné dostat se na služebnu. Dole v šatnách bylo živo. Přivolané posily se chystaly k zásahu. Ze všech stran se ozývalo cvakání zásobníků a praskání vysílaček.

Blix si svlékl promáčené oblečení, zavřel se do sprchového koutu a nechal po sobě stékat proud teplé vody, dokud si nebyl jistý, že konečně rozmrzl.

Řeznou ránu na ruce si ovázal obvazem a rozhodl se, že zůstane na služebně.

Kovicová se zdržela na nábřeží. Zavolal jí, aby zjistil, jak to tam vypadá.

„Sháníme svědky,“ informovala ho. „Zatím jsem nenarazila na nikoho strážlivého. Nikdo z těch, se kterými jsem zatím mluvila, si bezprostředně před explozí ničeho nevšiml. Doufám, že kamerové záznamy nám toho povědí víc.“

Blix na druhém konci mlčky přikyvoval. Bezpečnostní kamery nelžou a nenechají se ovlivnit vnějšími okolnostmi. Město jimi bylo prošpikované.

„Spousta lidí taky natáčela na mobil,“ napadlo ho, když si sedal ke svému psacímu stolu. „Měli bysme vyzvat veřejnost, aby nám svoje videa z místa poslala.“

„Pár takových amatérských záběrů už máme,“ přitakala Kovicová. „Ale projít je, aniž bychom věděli, co hledáme, bude fuška.“

„Máme už nějaké bližší informace o tom výbuchu?“ zeptal se Blix.

Ve sluchátku slabě zapraskalo.

„Nálož byla umístěna v popelnici,“ odpověděla.

„V popelnici? Myslíte v kontejneru?“

„Ano, nebo vlastně... v takové té věci na smetí nebo jak se tomu říká. V takovém tom zeleném, zavěšeném asi metr od země. Jak že se tomu říká?“

„Odpadkový koš.“

„Ano, to je ono, odpadkový koš.“

Blix zapnul počítač a otevřel hlavní stránku internetového deníku *VG Nett*. Byla plná fotografií z radničního nábřeží doplněných o výpovědi očitých svědků. „*Všude byla krev.*“ „*Strach z teroru.*“

„Podle pyrotechniků byl výbuchový tlak zhruba sedmdesát milibarů,“ pokračovala Kovicová.

„To je hodně, nebo málo?“

„Taková bomba nerozbije okna ani nepoškodí okolní budovy,“ vysvětlila Kovicová. „Ale je dostatečně silná, aby smrtelně zranila ty, kteří se nacházejí v její bezprostřední blízkosti.“

„Rozumím,“ odpověděl Blix.

„Je tu jedna věc, kterou byste asi měl vědět,“ pokračovala Kovicová.

„O co jde?“

Po chvilkovém zaváhání ze sebe vypravila: „Žádnou z obětí jsme zatím oficiálně neidentifikovali, ale je mezi nimi i Emmin přítel.“

Blix si přehodil telefon na druhé ucho.

„Emmě se podařilo dostat za policejní pásku,“ pokračovala Kovicová. „Zrovna jsem stála vedle ní, když ho uviděla. Jde o dánského novináře Kaspera Bjerringboaa.“

„Vím dobře, o koho jde,“ hlesl Blix. „Byl to fajn kluk.“

„Podle Emmy tam vůbec neměl být.“

Blix si vybavil Emminu tvář.

„Jak je na tom?“ zeptal se.

„Těžko říct. Myslím, že je v šoku. Stála tam jako přimrazená. Neplakala. Neměla jsem to srdce odehnat ji pryč, když ho záchranáři zkoušeli oživit.“

Blix náhle pocítil naléhavou potřebu ji vidět. Mluvit s ní. Ne že by tím v téhle chvíli dokázal cokoli změnit, ale chtěl jí dát najevo, že je tu pro ni.

„Postaral se o ni někdo?“ zajímal se.

„Myslím, že ano.“

„Mohla byste to ověřit?“ poprosil ji.

„Samozřejmě.“

Oba se odmlčeli.

Kolem Blixova stolu prošel jeden z jeho kolegů. Blix se na přímil a odkašlal si.

„Jak je na tom ta žena, kterou jsme vytáhli z vody?“

„Před deseti minutami jsem mluvila s doktorem,“ odpověděla Kovicová a povzdechla si. „Zatím nic neví.“

„Známe její totožnost?“

„Známe. Počkejte chvíli.“ Blix zaslechl, jak Kovicová vytahuje svůj poznámkový blok. „V kapse u bundy jsme našli platební kartu.“

Po krátké odmlce Kovicová pokračovala:

„Se jménem Ruth-Kristine Smeplassová.“

Blix překvapeně zalapal po dechu.

„Co jste to říkala?“ zeptal se nevěřičně.

Kovicová jméno zopakovala. Blix si přejel rukou po vlasech.

„Co se děje?“ zpozorněla Kovicová. „Vy ji znáte?“

„Vy snad ne?“

„Ehm, ne?“

Blix si vybavil její dlouhé vlnité vlasy. Její neustále lehce podrážděný pohled. Všechny ty hodiny, kdy se jí díval do očí a snažil se v nich odhalit pravdu.

„Ruth-Kristine Smeplassová je matka Patricie,“ řekl, „která zmizela v roce 2009 a teď už je nejspíš mrtvá.“

„Sakra,“ ulevila si Kovicová.

Patriciino zmizení byl jeden z nejtěžších případů Blixovy kariéry. Jeden z těch, ke kterým se Blix nejčastěji vracel, aby znovu a znovu prošel spis, jestli neobjeví nějakou maličkost, kterou předtím přehlédl.

Napřed Kasper a teď Ruth-Kristine.

Oba dva zná a oba se stali obětmi výbuchu.

Panebože.

Ve sluchátku uslyšel houkání sirény.

„Kdy budete zpátky na služebně?“ zeptal se.

„Zatím nevím,“ odpověděla Kovicová. „Pořád je tu ještě dost lidí.“

„Dobrá,“ řekl Blix. „Postarejte se mi prosím o Emmu. Uvidíme se později.“